Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Utkommer hvarje Söndag. ILLUSTRERADT Pris för 3 Månader 1 Rdr. Bco

Enkla. No. 8 sk. Bco

SÖNDAGS MAGASIN.

No. 10 Götheborg, Söndag d. 6 Juni 1847. 1 Qvar.

Den hwita Elefanten.

Konungariket Siam är det land i Indien, hwarest de flesta elefanter finnas. Skall man tro resandes berättelser, så äger konungen derstädes ensamt öfwer tusen af dessa djur, hwilka äro en werklig plåga för egarne af de omkringliggande egendomarne, ty denna mägtiga hjord får beta på alla fält och marker, och we den, som skulle wilja hindra de konungsliga elefanterna eller försöka att bortjaga dem.

I öfrigt är elefanten ett föremål för wördnad hos Hinduerna och förekommer i alla deras sagor, sånger och skrifter. Wid alla högtidliga tillfällen utgör han hufwudprydnaden. Konungar, damer och statens högsta tjenstemän rida på elefanter. Äfwen konstnärerna hafwa mycket sysselsatt sig med detta djur, och öfwerallt ser man elefanten än huggen i sten wid ingången till tempel och palatser, än målad eller utskuren på wäggarne i pagoder, slott och på grafmonumenter. Elefanten bär widare wid religiösa ceremonier afgudabilderna och beledsagar, på det dyrbaraste utsmyckad, Brahmas och Wischnus processioner.

Efter Hinduernas föreställning uppbäres jorden på ryggen af 8 elefanter, hwilka wända sig med hufwudena åt rymdens åtta punkter; genom denna föreställning komma de till öfwertygelse, så wäl om werldens fasthet och waraktighet, som om det ädla djurets kraft och styrka.

Oaktadt Hinduerna i allmänhet hafwa en så hög tanka om elefanten, så kommer dock ej något af dessa djur i jemförelse med dem, hwilka, till följd af naturens lek, äro hwita. I konungariket Siam finner man oftast dessa eljest så sällsynta djur. Man tror nu mera, att denna färg är en följd af någon slags sjukdom och att den sålunda icke beteknar någon särskild ras. Hinduerna åter dömma annorlunda. De tro nämligen på själawandringen och äro öfwertygade, att elefanten innehar den högsta rangen i naturen efter menniskan. Då de widare anse hudens hwithet såsom en sinnebild af renheten i själen, såsom en utmärkelse, hwilken gudarne meddela endast åt fullkomliga wäsen, så är den hwita elefanten för dem ett företrädeswis wördadt djur, hwars kropp ej kan wara boning för någon simplare själ, än en konungs, en öfwersteprests, en hjeltes. Besittningen af ett sådant djur gäller derföre såsom en underpant på himmelens gunst.

Konungen af Siam och Birmanernas kejsare räknar derföre bland sina lysande titlar: "egare af hwita elefanter."

Allt hwad asiatisk prakt har glänsande och kostbart uppbjudes, för att ära detta djur. Ministrar och embetsmän af hög rang sörja för alla hans behof. Guld, perlor och ädelstenar blixtra på det kärl, hwarmed han betjenas, och aldrig wisar han sig offentligen, utan att wara åtföljd af en hederswakt och musikanter. Utom deß bär man en solskärm framför honom och en baldakin öfwer honom. Sitt foder erhåller han i kärl af guld och hans boning är ett präktigt palats med förgylda wäggar.

Hwar och en af dessa elefanter, säger en nyare resande, har ett särskildt stall, i fall man så får benämna dessa dyrbara palatser, hwaruti tjugu tjenstemän fungera. De framstående långa tänderna på hannarne äro behängda med klockar af guld; omkring halsen hänger en tung guldkedja, och på ryggen ligger ett täcke af sammet, stickadt med guld och öfwerströdt med äkta stenar. Alla hafwa konunganamn och man skiljer dem åt genom tillnamn, hwilka de få efter skönheten i sitt utseende eller efter wissa egendomliga drag i sin karakter.

Historien nämner bittra krig, som furstarne på andra sidan Ganges fört för besittningen af en hwit elefant, och i dessa strider, hwilkas grund och orsak förekommer oß så obetydlig, hafwa icke sällan konungar förlorat sin thron och sitt lif och rika länder blifwit ödelagda med eld och swärd.

Redan Aelianus berättar att en herre i Indien hade funnit en ung, hwit elefant och uppfödt densamma med ytterlig sorgfällighet. Han red wanligen på honom och wisade honom städse sin ömma wänskap, När konungen hörde talas om djurets saktmod och klokhet, önskade han detsamma inför sig; men elefantens egare kunde ej skilja sig ifrån honom, utan flydde, för att undgå följderna af sitt afslag, till bergstrakten, dit han förföljdes af konungens folk. Högt uppå ett berg måste han nu utstå en hård belägring och förswarade sig med stenkastning, hwaruti elefanten kraftigt skall hafwa understödt honom. Trots detta modiga motstånd kommo soldaterna dock ändtligen upp. Då störtade sig djuret i fullt raseri öfwer dem, nedslog flera med sin snabel, dref de andra på flykten, satte sedan sin sårade herre på sin rygg och drog sig med honom tillbaka.

Kosroës II, konung af Persien hade omgifwit staden Dassagered med jagtparker och underhöll der djur af alla slag. Efter Arabers och Persers berättelser hade denna furste i sina palatser, gårdar och harems utwecklat en i sanning underbar prakt; han skall bland andra djur hafwa haft 1000 elefanter och ibland dem en af utomordentlig styrka och prakt.

Muhamed Ghaznewide, sin tids mest krigiska regent och grundläggare af sultanernas af Ghazne mägtiga furstendöme, hade ock en älsklingselefant, hwilken kallades "den af gudarne skänkte." Den war hwit och af otrolig kroppskraft. Fursten drog en gång mot sina fiender, Turkarne, med en här, hwari 500 elefanter befunno sig, och segrade genom den förskräckelse, som dessa djur ådagalade. Synnerligen utmärkte sig den omförmälta hwita, som söndertrampade många turkar. Andra vedtyckte ryttare ur deras sadlar och genomborrade dem med sina långa tänder.

Wid Kejsar Augusti tid fanns i Rom en hwit elefant; en an-

nan, kanske den ende af detta slag, som i nyare tider kommit till Europa, war den som Holländarne hemförde från Indien 1633.

Långa skägg.

I en gammal beskrifning öfwer hertigdömet Kärnten talas om ett särdeles märkwärdigt skägg, som prydde den tyska riddaren och Kejsar Maximilian II:s Krigsråd Andreas v. Talbergs haka. Denne herre har blifwit odödlig, ej blott för sin utomordentliga styrka och sin stora wärt, utan synnerligen för sitt skägg, som war ett werkligt under, och af så ansenlig längd, att det räckte till fötterna och derifrån tillbaka till wecklifwet. Han wisade sig aldrig i någon stadswagn eller ridande, utan städse till fots, för att så mycket bättre kunna paradera med skägget. Han utslog det stundom öfwer sin käpp och lät det, såsom en utbredd fana, swaja för winden. Han härstammade från huset Rauber i Hertigdömet Kärnten, hwilket Maximilian II upphöjt i friherrligt stånd. Han war så stark, att han med blotta händerna uträttade den grofwaste hästsko. En gång då denne herre uppehöll sig i Grätz wid ärkehertig Carls hof, bad hertigen honom, att han skulle försöka sin styrka på en nydöpt Jude, som genom sitt utseende och sin styrka liknade en werklig jätte. De kommo öfwerens att slåss med knytnäfwarne och man drog lott om, hwem som skulle göra början. Talberg erhöll första stöten af sin motståndare. Denna knuff war så eftertrycklig, att han för åtta dagar måste intaga sängen. Ändtligen blefwo hans krafter nog återställda, för att utöfwa wedergällningsrätten. Han fattade då Juden i skägget, som också war tämligen långt, och lindade det två gånger om sin högra hand. Härpå gaf han honom med andra handen ett så hårdt slag, att skägget och en del af nedra käften stannade i hans hand; juden förlorade i samma ögonblick både skägg och lif. — Denna Talberg dog, efter många äfwentyr, år 1575, 60 år gammal. Han ligger begrafwen på sitt slott wid Petronel.

I Braunau i Baiern ser man på wenstra sidan af ingången till Pastorskyrkan, utan på muren, i upphöjdt arbete och kroppsstorlek, figuren af en borgmästare i dena stad. Man ser skägget räcka mer än en fot nedem fotknölarne. Man har försäkrat att denne man brukade, då han gick ut, med båda händerna upplyfta skägget, af fruktan att trampa på detsamma. Detta så underbara skägg blef hans olycka. När han en dag wille gå ut, glömde han att upplyfta detsamma, och då han steg ner för sin trappa, råkade han att trampa der på, störtade så utföre och bröt halsen af sig.

Det war fordombags i bruk, att wid afslutande af fredstraktater fästa några hårstrån i lacket, som utgjorde urkundens insegel. Man läser en sådan af år 1121, hwareft detta bruk uttryckligen tillkännagifwes: "På det att wåra förhandlingar må hafwa mer fasthet och styrka, har jag bekräftat detta med mitt insegel och tre strån ur mitt skägg." Detsamma finner man i ett donations bref, som 1181 gjordes till den heliga Florent de Saumeur: "och på det att dessa gåfwor må oantastadt komma munkarne tillgodo, har jag bekräftat detta jemte påtryckandet af mitt signet med tre hår, såsom ögonwittnen kunna intyga." Man läser i ett gammalt fragment af Frankrikes historia, att det war i traktaten emellan Alrik, Göthernas konung, och Cladowig, konung i Franken, beslutadt, att den förre skulle beröra den sednares skägg, för att så betraktas såsom hans frände. Ärkehertig Fredrik af Österrike öfwersände sitt skägg, sedan han låtit afskära det, till konung Karl af Ungern, såsom en underpant på det förbund och den wänskap, han wille med honom ingå.

En Böhmisk Horatius Cocles. Hwarje Böhmare, som reser genom Marburg i Steiermark, må besöka huswudkyrkan derstädes. Han skall då anträffa en minneswärd, hwarpå en hjelm och ett swärd äro inhuggna. De tacksamma Steiermarkarne hafwa uppreft densamma åt Böhmaren Karlik, en simpel ryttare, hwilken, i likhet med Otrusternas hjelte, i sista kriget förswarade öfwergången öfwer Drau emot Fransmännen. Han ensam uppehöll dem en lång stund på Draubryggan. Fransyska skarorna wågade ej framtränga utan med största försigtighet, ty de höllo det för omöjligt, att en enda person, utan några i bakhåll liggande hjelptrupper, skulle wilja bestrida dem öfwergången. Hwarje steg framåt måste fienderna tillkämpa sig med blod, till deß hjelten dukade under, betäckt med oräkneliga sår.

Elephanten, Barnpiga. I Ostindien begagnar man de mest storartade wårdare af sina barn. Föräldrarne anförtro nämligen, då de afslägsna sig från sitt hem, wården om sina små åt en elephant. Man fastgör till detta ändamål djuret medelst en kedja wid en i marken nedslagen påle och nedlägger barnet på gräs framför detsamma. Är nu barnet insomnadt och börjar blifwa oroligt, så wänder elephanten detsamma sakta på andra sidan; hjelper ej detta, så waggar han det tills deß det upphört att gråta. Will barnet åter wid sitt uppwaknande krypa bort, så bringas det af elephanten på det saktmodigaste sätt åter i deß närhet. Alla faror, som kunde hota barnets lif, wet han med den största försigtighet afböja. — I sanning en god moral för wåra rätt ofta liknöjda och slarfaktiga barnpiger!

MARGARETHA-POLKA

AF

JOSEPH CZAPEK.

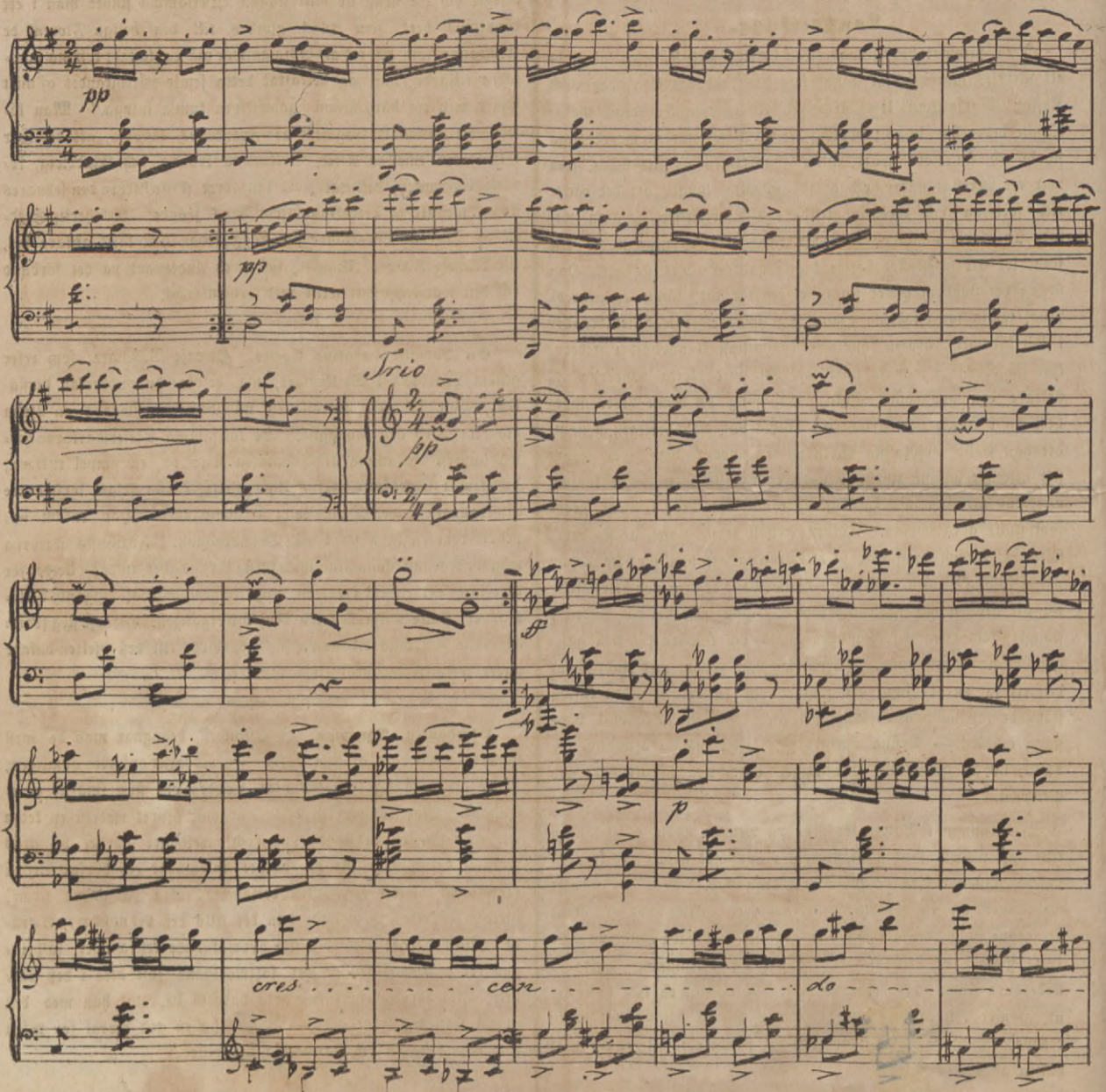

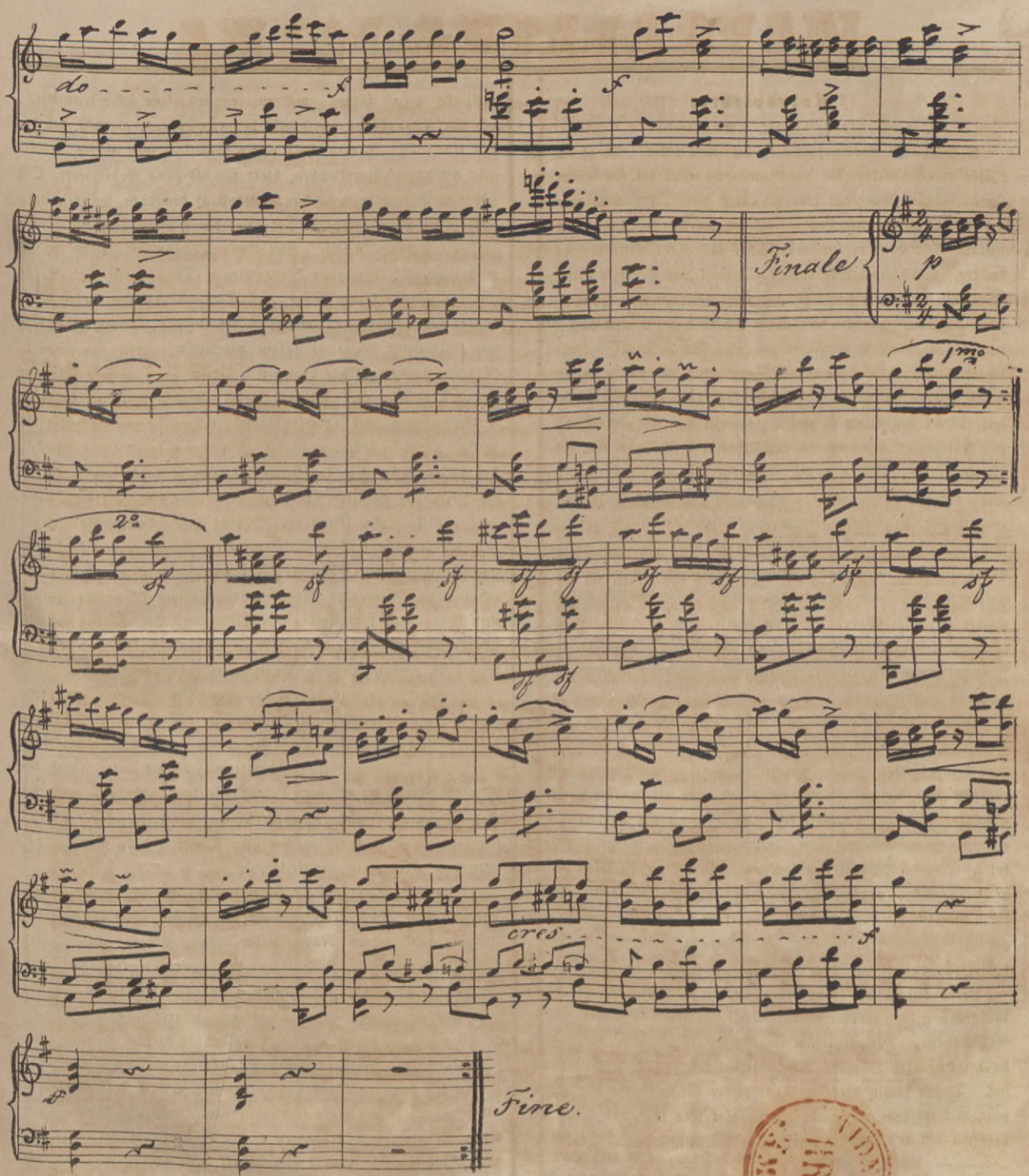
do
Finale
p
1mo
2o
cres.
Fine.

Robespierre,

skildrad af Lamartine.

Robespierres husliga lif war det mest talande bewis och det tillförlitligaste wittne för hans tankars oegennyttа. Hade mäster Jean Jacques Rousseau (Robespierres förebild) lemnat eremitaget wid Ermenonwille, för att uppträda såsom menskligheteus lagstiftare, han skulle ej kunnat lefwa i större försakelse än Robespierre. Och denna war hos R. så mycket ärerikare, som den war friwillig. Föremål för bestickningsförsök, ej mindre från hofwets sida, än från Mirabeau,- Lameth- och Girondе-partiets, såg han dagligen guld och rikedomar i hopar wid sina fötter; men han försmädde att böja sig, för att upptaga dem. Genom allmänt wal kallad till befattningen af offentlig anklagare och domare i Paris hade han beslutat att göra allt, för att lefwa i obefläckad, fri, stolt tarflighet. Hela hans förmögenhet, likasom hans broders och systers *), bestod i några bortarenderade egendomar i Arteis. Men arendatererna, fattiga anförwandter af hans familj, plägade oregelbundet betala sin arendesumma. Hans dagliga underhåll såsom medlem af Konwentet måste således förse dessa tre personers behof, och när detta ej war tillräckligt, såg han sig nödsakad att anlita sin wärds och sina wänners börs. Och likwäl uppgingo skulderna wid hans död, efter ett serskildt wistande i Paris, knappast till den obetydliga summan af 1000 fr., hwilket mer än någonting annat ådagalägger mättligheten af hans njutningar och af hans utgifter.

Robespierres lefnadswanor woro desamma som en tarflig handtwerkares. Han bebodde på Rue St. Honoré ett hus, som war beläget midt emot Assemptionskyrkan. Detta obetydliga hus, med en gård, omgifwen af wagnbodar, hade ett ganska landtligt utseende. Det bestod af ett kök, som förde ut till gården, och af ett gemensamt matrum, som genom en korridor war skildt ifrån köket. Från midten af korridoren förde en trädtrappa till en i form af ryggåsstinga uppbygd halfwåning, hwilken höjde sig ofwanpå wagns lidret. Fönsterna till dessa rum gåfwo utsigt öfwer taken och hade ej annat perspectiw, än det inre af en snickarewerkstad, hwarifrån bullret af yxan och sågen återskallade beständigt.

Detta lilla hus tillhörde en snickare wid namn Duplay, en landsman till Robespierre, med hwars familj han stod i affärsförhållanden. Den sterariga sommaren och ett gemensamt bord hade förwandlat Duplays gästwänlighet till ömsesidig tillgifwenhet. Denna familj blef för Robespierre såsom hans egen. Småningom hade han i densamma inpräglat sina tänkesätt, utan att beröfwa den deß enkelhet i seder och deß religiösa tro. Denna familj bestod af fadren, modren, en son, som ännu war barn, och två unga flickor, af hwilka den ena räknade åderton, den andra tjugu år. Fadren, hela dagen sysselsatt med arbete, besökte alla aftnar jakobinerklubben, blott för att höra Robespierre. Och när han återwände, war han upptänd af beundran för den store folktalaren och af glödande hat emot denne unge, ärlige fädernesslandsförswarares fiender. Madame Duplay delade sin mans enthusiasm för den unge bordsgästen. Dens sympathi, som bodde under samma tak med henne, gaf åt de små tjenster Robespierre kunde göra henne, så mycket större wärde, synnerligen som han betraktade henne ej såsom wärdinna, utan såsom mor. Robespierre återgäldade denna wänskap med innerlig tillgifwenhet. Förtrolig med fadren, modren barnsligt tillgifwen, omfattande sonen med faderlig kärlek, i familjärt och broderligt förhållande till flickorna, ingaf han i denna krets, som han bildat omkring sig, alla de känsler, hwaraf hans ädla själ war uppwärmd. Men ej blott wänskap, äfwen kärlek fängslade hans hjerta wid detta hus. Eleonore, Duplays äldsta dotter, hade wäckt hos honom hans första kärlek. Hwarken han eller hon kunde säga, när denna böjelse begynt. Robespierres kärlek, mera öfwerlagd och lugn, än Eleonores glödande passion, skaffade honom blott fröjd men inga qwal, blott lycka, inga bekymmer. Denna kärlek, å ömse sider erkänd och gillad af föräldrarne, wärdade sig sjelf genom glansen af sin renhet. Robespierre hade af föräldrarne begärt deras dotters hand; den war honom lofwad. Men owissheten om framtiden hade hos honom alltsrat det beslut, att wänta med sin förbindelse tills Frankrikes öde deciderat sig. Han för sin del, sade han ofta, önskade ingenting upprigtigare, än att, efter slutad revolution, draga sig tillbaka utur politikens hwirfwel, gifta sig med Eleonore och med henne återwända till Arteis, för att der, i skötet af sina små familjgods förena sin egen lycka med det påwyttfödda, store, fria Frankrikes.

I familjen Duplay lefde ock en syster till konwentsmedlemmen Pierre Lebas: Sofi, förlofwad med Saint-Just, en af Robespierres ifrigaste anhängare. Mademoiselle Lebas, skönare, men mindre beherrskande sig sjelf, än Duplays dotter, eroade ofta lugnet inom denna familj, genom de stormar, hennes sårbara och lättsinniga karakter framlockade i Saint-Justs swartsjuka själ. Mer än en gång föreställde Robespierre henne hennes hjertas obeständighet, och sålunda misshagade hon honom i samma mån, som den yngre systern till hans käraste behagade honom; snart hade han glädjen att se denna såsom maka åt sin landsman, och kollega Lebas. Denna unga fru, som redan en dag efter bröllopet förlorade sin man,*) öfwerlefde honom mer än ett helt århundrade, utan att

(* Marie Marguerite Charlotte Robespierre dog 1834, sju år före Marats syster. Under det antagna namnet af Mademoiselle Delarche lefde hon af en liten pension, som staten bekostade, på gatan Gracieuse, hwarest ock Marats syster bodde.

*) Lebas, gripen såsom anhängare af Robespierre d. 9 Thermidor, dödade sig i Hotel de Ville genom ett pistolskott, när han såg Robispierres sak förlorad.

en enda gång tadla hans tillgifvenhet för Robesp., oaktadt detta kostat honom lifvet; ty äfven hon älskade sin ungdomsvän, honom, som för hennes erinring stod så mild, så ren, så dygdig.

Wärlingarne i lycka, inflytande och folkgunst ändrade icke enkelheten i Robespierres enskildta lif. Folket strömmade till, för att wid dörren af detta lilla obetydliga hus bedja om nåd och om lifvet. Robespierres wåning bestod af ett lågt rum öfwer den omtalade snickarewerkstaden. Denna kammare war skiljd från H:r Duplays blott genom ett litet gemensamt kabinett, hwilket tillika begagnades såsom de unga flickornas garderobe. Robespierres kammare, hwars fönster wette åt taket, innehöll ingenting annat än en säng med blått och hwitt omhänge, ett bord och fyra stolar, klädde med halm. Detta kyffe, snart sagdt, war tillräckligt för hans hwila och arbete. Hans papper, hans berättelser och manuskripterna till hans egenhändigt nedskrifna tal woro forgfälligt inlagda i små hyllor af gran. Bredwid dem låge några utwalda böcker. På hans arbetsbord låg beständigt något häfte af Jean Jacques Rousseau och Racine, för att tjena såsom wittne om den filosofiska och litterära förkärlek, som han hade för dessa båda skriftställare.

Här i detta torftiga gemak wär det, som han tillbringade största delen af dagen, sysselsatt med utarbetande af sina tal. Han gick ut blott twenne gånger om dagen, om morgonen, för att begifwa sig till konwentet, om aftonen, för att infinna sig i Jakobinernas klubb. Till och med under den tid, då demagogerna sökte smickra pöbeln dermed, att de härmade armodets cynism och osnygghet, woro Robespierres kläder rena, ja till och med eleganta. Den ytterst forgfälliga omsorg, som han anwände på en wärdig hållning, likasom på stylen i sina tal, war märkbar äfwen i hans yttre. Han war hwitpudrad och med håret upplagdt wid tinningarne, nästan i form af wingar; en blå, om lifwet hopknäppt, men i bröstet öppen rock; korta benkläder af gul färg; bländande hwita strumpor och skor med silfwerspännen bildade hans oföränderliga kostym. Man skulle kunnat säga, att han, genom att wärla hwarken form eller färg på sina kläder, städse wille hos folket af sig inprägla en och samma bild.

Hans ansigtsdrag förrådde den beständiga spänningen i hans oroliga själ. Dock äfwen dessa drag, som i den yttre werlden ej sällan uttryckte något dystert och mystiskt, uppmjukades i hans enskildta husliga lif, wid bordet eller om aftonen wid brasan af hyfwelspån, nere i salen hos den beskedliga handtwerkaren. I kretsen af Duplays familj tillbringade han sina aftnar, språkande om dagens tilldragelser, om planer för den kommande morgonen, om aristokraternas sammangaddningar, om patrioternas faror, om de afsägsna utsigterna för det tillkommande. Denna familjekrets war folket i smått, med sina enkla seder, med sina misstankar, med sina hwiskningar, sina demonstrationer, sina fördommar emot de rika, med sin brinnande passion, men och med sin kristlighet och sin warma hängifwenhet åt folkets sak.

Till denna förtrolighet hade blott ett litet antal af Robespierres wänner och Duplays familj ömsom tillträde; då och då komme de båda bröderna Lameth; Lebas och Saint-Just woro de, som aldrig felades; ofta infunno sig Panis, Cassinahl och Fouché von Nantes, hwilken älskade Robespierres syster, i samma grad som hennes broder hatade honom; till detta fållskap hörde, utom andra, Desmoulins, Nicolas, som utgaf tidningen "Den obesticklige" och ändtligen fru von Chalabre, en rik, adlig och enthusiastisk beundrarinna af Robespierre bojande sig i sloftet för hans rykte, såsom enkorna från Korint och Rom för den nya religionens apostel, erbjudande åt honom sin hela förmögenhet, för att med hans tillhjelp genomdrifwa popularisationen af sina ideer: ifrigt bemödande sig, att till hwad pris som helst, winna huset Duplays wänskap och sämedelst uppfnappa en wälwillig blick af Robespierre.

Alla dessa personer diskuterade beständigt frågan om revolutionens gång. Då och då röjde på den allwarsamma konwersationen eljyldigt gladt skämt med de unga flickorna. Stundom hände ock att Robesp. för att bilda sin unga bruds själ, för familjen föreläste något: oftast blef detta ett kapitel ur Rousseaus "Bekännelser" eller ett lustspel af Racine. Han tyckte om att deklamera dessa sköna werser, dels för att upphöja åhörarnes ekenslade, för allt skönt mottagliga sinnen till den punkt af sierartade tänkesätt, som ålderdomen innhaft. Om aftonen gick han gamla fälån ut. Två eller tre gånger om året förde han Madam Duplay och hennes döttrar på theatern, men då alltid till theater francais och för att åskåda klassiska saker. De öfriga aftnarne dreg han sig tidigt tillbaka till sitt rum, gick strart till sängs, men upp stod ofta midt i natten, för att arbeta. De präktiga tal, som han wid denna tid höll i de båda nationalförsamlingarne och i Jakobinernas klubb, artiklarne, som han skref för sin journal, den forgfällighet i språkets och stylens behandling, som upptäckes i alla hans arbeten, de outtröttliga korrigeringarne af hans manuscripter bewisa nogsamt hans nattwaker och hans slit. Han skräfwade lika så ifrigt för konsten, som för magten: ty han wisste att massan älskar åtminstone lika mycket det sköna, som det sanna.

Hans enda förströelser were enkla spatserärder, i likhet med hans förebild, Rousseau, till Champs elysées och i trakten kring Paris. Hans enda ledsagare war en ster hund af doggras, ett klokt, troget djur, som sof alla nätter framför hans dörr och ledsagade sin herre, såsom hans skugga, då han utg ck. Denna kolossala hund, som war känd af hela staden, kallades Bloum. Robespierre älskade honom mycket och lekte beständigt med detta djur, som forstod hwarje hans blick. Denna hund war enda esserten åt den man, som störtade liljornas thron och dref hela sitt lands aristokrati till främmande länder.

Blott i ögonblick af yttre oroligher och då man hade anledning att frukta för demokratens lif, brukade några af hans wänner, bewäpnade, följa honom på afstånd. Robesp. oangenämt öfwerraskad af dessa försigtighetsmått, sade ofta till sin wärd.

— Låt mig flytta ut från Er och öfwerlemna mig åt mitt öde; jag kompromitterar er familj och mina fiender stola tillräkna edra barn såsom en förbrytelse, att de hafi med att älska mig.

— Nej, nej, swarade den gamle ärlige Duplay; wi wilja segra eller dö med Er.

Ofta om söndagarne lemnade hela familjen med Robespierre stadens hwimmel, för att söka landets enslighet. Folktribunen, som på sådana dagar afkastat alla sina planer och då war helt och hållet mennisla, förlorade sig, arm i arm med sin fästmö, åtföljd af hennes familj, i skogarne wid Versailles och Issy. — Så lefde den man, hwars magt wärte med hwarje dag. Denna magt war blott ett namn, med detta namn beherrskade hela Frankrike.

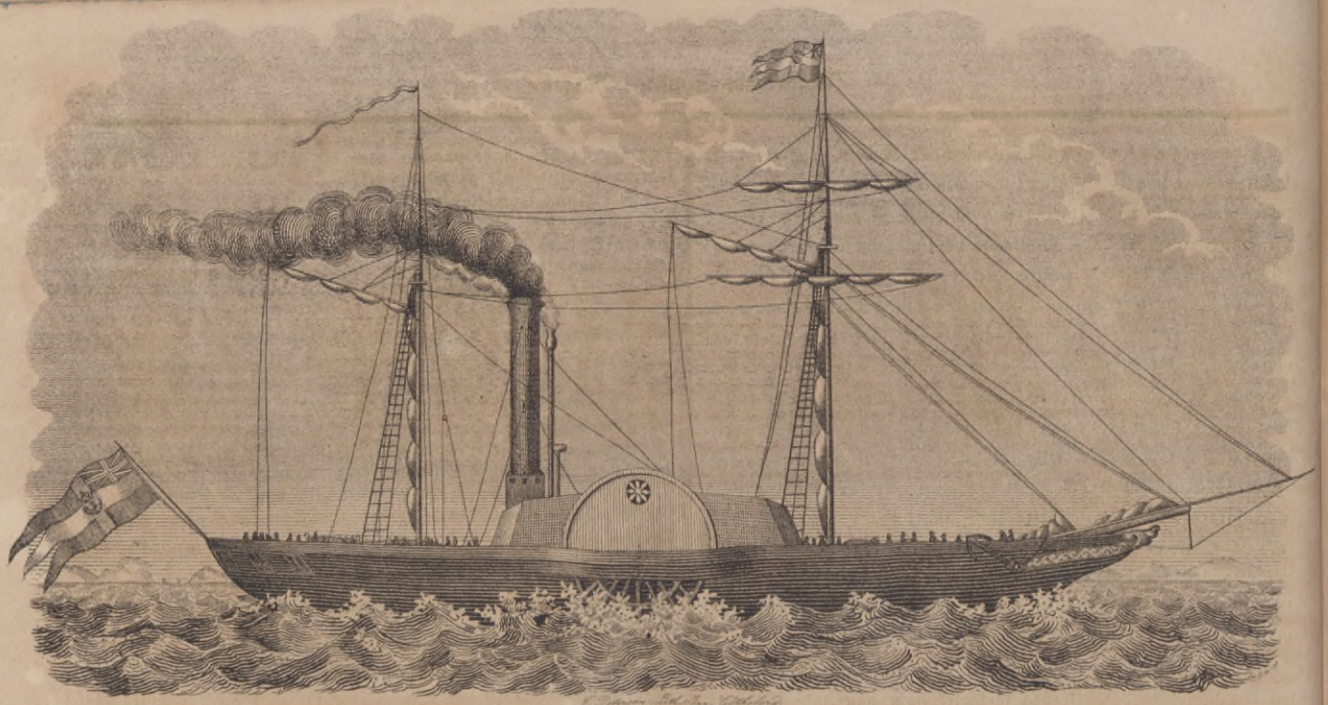

Kongliga Svenska Post-Ångfartyget **NORDSTJERNAN**, Capt.-Lieutn. CARL v. DIEDERICHS.

GÖTHEBORG	ELSENEUR	KÖPENHAMN	KIEL	HAMBURG
Agenter	**Agenter**	**Agenter**	**Agent**	**Agenter**
F. & H. G. Wessberg.	**Van Aller & C:o.**	**A. T. Möller & C:o.** Dronningens Tvergade N:o 276.		**Ullberg & Cramér.** Neue Gröninger Strasse N:o 9.

Götheborg — Elseneur — Köpenhamn — Kiel.

Kongl. Post-Ångfartyget Nordstjernan, om 160 hästars kraft, med 4 Salonger, 10 Hytter och tillsammans 56 Sofplatser, fördt af en officerare i Kongl. Majts Flotta, seglar i år med Kongl. Posten, Passagerare och Fraktgods emellan Götheborg, Elseneur, Köpenhamn och Kiel. Afgångstiden är tills vidare bestämd som följer:

från Götheborg:	Söndag	klockan 4	Eftermiddagen.	från Kiel:	Onsdag klockan 8 Aftonen.
» Elseneur:	Måndag	» 5	Morgonen.	» Köpenhamn:	Thorsdag » 6 Eftermiddagen.
» Köpenhamn:	Måndag	» 10	Förmiddagen.	» Elseneur:	Thorsdag » 8 Aftonen.

PASSAGE-AFGIFT.	Första plats.	Andra plats.	Däcksplats.
emellan Götheborg—Elseneur	R:gs R:dr 18 Rbd 9	R:gs R:dr 12 Rbd 6	R:gs R:dr 6 Rbd 3
» Götheborg—Köpenhamn	» » 21 » 10 1-2	» » 14 » 7	» » 7 » 3 1-2
» Götheborg—Kiel	» » 45 » 22 1-2	» » 30 » 15	» » 15 » 7 1-2
» Elseneur—Köpenhamn	» » 4 » 2	» » 3 » 1 1-2	» » 2 » 1
» Elseneur—Kiel	» » 28 » 14	» » 18 2-3 » 9 1-3	» » 9 1-3 » 4 2-3
» Köpenhamn—Kiel	» » 24 » 12	» » 16 » 8	» » 8 » 4

NB. Passagerare från Götheborg till Köpenhamn och tvärtom, hvilka taga Biljett för To[illegible] och Retour under en och samma veckas förlopp, betala 1-4 mindre än förestående Taxa.

NB. Familier, som resa på ett pass, betala, när de bestå af 2 personer, 1:4:del, och när de bestå af flere; 1-3:del mindre; Barn under 12 år hälften af den fulla Taxan. Dock eger denna moderation icke rum när Privat Cajut (hvaraf 2:ne à 4 personer fi[illegible]ges. Passagerare befordras i Köpenhamn fritt till och från Bord. Hvarje Passagerare har 100 skålpund Bagage och Barn 50 skålpund fritt. — För öfve[illegible]talas R:gs R:dr 2 Rbd 1 per 100 skålpund emellan Götheborg och Köpenhamn eller Köpenhamn och Kiel samt R:gs R:dr 4 Rbd 2 per 100 skålpund emellan [illegible]rg och Kiel.

FRAKT: för ett 4 hjuls åkdon 1 1-2 gång, för ett 2 hjuls d:o 1 gång, för en Häst 1 1-2 [illegible] Passagerare-afgift för första platsen; för en Hund R:gs R:dr 4 Rbd 2; för Gods och Contanter efter Taxan.

Kiel — Altona — Hamburg.

JERNBAN-TRAINEN

afgår från KIEL hvarje Morgon kl. 7 och hvarje Eftermiddag kl. 2 1-2. — Från ALTONA hvarje M[illegible]. 8 och hvarje Eftermiddag kl. 3 1-2.
PASSAGE-AFGIFT: 1:sta plats Cct M:k 7: 8 sk. 2:dra plats d:o d:o 5. — 3:[illegible] d:o d:o 2: 8 sk.

Nästa Nummer utkommer Söndagen den 13 Juni 1847. Götheborg, Petersens Officin, 1847.